

LBRIS | MIRCEA BÂRSILĂ
VăKop
books

Strigătul din oglindă

LIMES
2026

Ce mai faceți, bunii mei prieteni,
și de ce nu mai vorbim – și acum – despre virtuțile
morții? Spuneați că, la apropierea ei,
o să ne simțim asemenea păsărilor, către ziuă,
când sunt trezite de mirosul de fier ruginit al zorilor.
Eram tineri și iubeam caii: mai ales armăsarii
cu aripi și la fel de negri ca smoala. Spuneați
că fiecare va avea, în buzunar, la sfârșitul său,
un bilet dus-întors
și chiar și întunecatul șarpe era tânăr: cel care se uită,
de mai multă vreme, la mine, de parcă – atât de larg –
imaginea cerc al orizontului
ar fi un laț în jurul gâtului meu.
O, bunii mei prieteni, din ce în ce mai puțini,
mai triști și mai neadevărați: sunt dimineți
când nu am curajul să mă trezesc, după cum în unele
nopti mi-e teamă să mai adorm. Prefer să stau
la masa de scris și să beau până când mă fac mic-mic
lângă pahar. Lângă piciorul lui de cocoș – unul
dintre cocoșii lui Petru! –,
lângă vinul tot mai tulbure din el. Eram tineri
ca niște cai pe un câmp de albăstrele și de alior.
Puteam să zburăm unul cu aripile celuilalt,
iubeam soarele – și iată ce s-a ales
din această iubire: se întâmplă să mă sperii de el,
uneori,
cum ochiul copilului de chipul pictat al unui diavol.

Altcineva gândește, astăzi, cu gândirea mea,
când mă aflu la masa de scris,
poate chiar întunecatul meu dublu:
un intrus aducând tot mai mult, de la o zi la alta,
cu un sfânt sălbăticit.

Cum acul busolei
îndreptat întotdeauna spre Nord
sau cum pantofii lăsați de femeilor tinere,
în dormitor,
cu vârfurile către sacrul pat conjugal,
așa stau, cu fața spre moarte,
în prezența întunecatului dublu cu înfățișare de sfânt,
umilele mele gânduri
de care sunt vizitat, în ultima vreme.

Un intrus ale cărui degete sunt de fier
– și moralul la pământ –
scrie cu mâna mea
(când mă aflu la masa de scris),
de parcă aş fi iarăși copil și mă învață să scriu caligrafic.

Se apropie ora închiderii, printre sticlele goale și celelalte minciuni ale orașului.

Se apropie infernalul zgomot al încuierii tuturor ușilor și nimeni din câți suntem umiliți, mereu și mereu, de spurcatele clipe ale acestei ore, nu are, printre nimicurile de-acasă, o legătură magică de trifoi,

o salamandră căzută, chipurile, din cer, sau un mic animal – de argint – pe care să-l fi învățat, în lungul anilor, să sufere în locul stăpânului său. Vai nouă: parcă am fi niște tei cu ferestrele sparte.

Niște prepelițe izgonite de peste tot: din ouă, din cuiburi, din lanurile de grâu și din pâini.

Nu ne căutați, în acest ceas, printre cei vii: toate părțile de vorbire – ale gramaticii din cugetul nostru – s-au curbat, una câte una, în spațiu. Nu ne căutați printre cei plecați,

în felul obositelor gângăanii cu antene prea mari și mai multe perechi de picioare.

Un fior brusc: sunt acoperite, cu folii curate, sunetele de plastilină

ale saxofoanelor. O nouă abdicare forțată. O rușinoasă micșorare.

Și gândul – ascuns – de protest: în tonuri plumburii, tranzitive, cum sunt și urmuzele, de fiecare dată,

ale corbului

așteptându-ne

lângă veioza cu pălărie în formă de ciupercă, de pe noptieră.

...Și ce ar putea – spuneți-mi! – să le explice
pietrelor tot mai mici
un poet? Sau unui pendul cu doi păuni morți
atârnând în locul greutateilor antagonice ale sale?

Terorizat, cum de un bețiv, de invizibilul său dublu,
poetul trăiește încredințat
că oamenii sunt, de fapt, niște exotice plante
de interior
așteptând să fie mutate din partea fără ferestre
a naturii,
în cealaltă.

Nu-i bine deloc de el: vorbește despre felurite
lucruri, singur. Despre cuiete
în care sunt bătuți norii.
Despre câini (unii trăiesc din ce găsec,
alții – din ce li se dă) sau despre albăstrelele
închiriate, pe întreaga durată a verii,
de fluturii din naivele desene ale copiilor.

Îl doare, de fiecare dată, iarba,
în timp ce verdele ei este smuls de roțile dințate
ale ochilor noștri.

Îl dor, sărmanul de el,
chiar și lacrimile vacante ale policandrelor.

Între limbile șarpelui – cel din imaginația lui –
cântă, la fel ca stelele căzătoare, și luminează femeia!

Toți suntem murdari de ceva pe suflet.
O experiență încă neterminată: trecutul.
Uneori, în memoria noastră se deschide o fisură
prin care se văd menade, erinii și nimfe.

Ne trage mereu de ureche,
inversul, tot mai febril, a ceea ce se numește mister.
Mori!: îmi poruncește bufnitura ciuturii
în apa din fiecare fântână. Mori!

Iată-mă intrând și ieșind dintr-un ghiozdan:
sunt, iarăși, spre mirarea mea, elev de școală.
Abia am învățat să trag cu pușcavița.
Un cărăbuș amețit de ploaie: îngerul meu păzitor.

Toți suntem murdari de ceva pe suflet: de zgură
sau de pete de la unsoarea neagră a asfințiturilor.
O experiență încă neterminată: trecutul,
un trunchi de copac, ce se pierde sub o fustă de frunze.